

MĚL TO BÝT JEN MÝTUS...

NEONOVÍ BOHOVÉ

„NEUVÉRITELNĚ
SEXY.“

Entertainment Weekly

KATEE ROBERT

NEONOVÍ BOHOVÉ

NEON GODS

Copyright © 2021 by Katee Robert

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2022

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

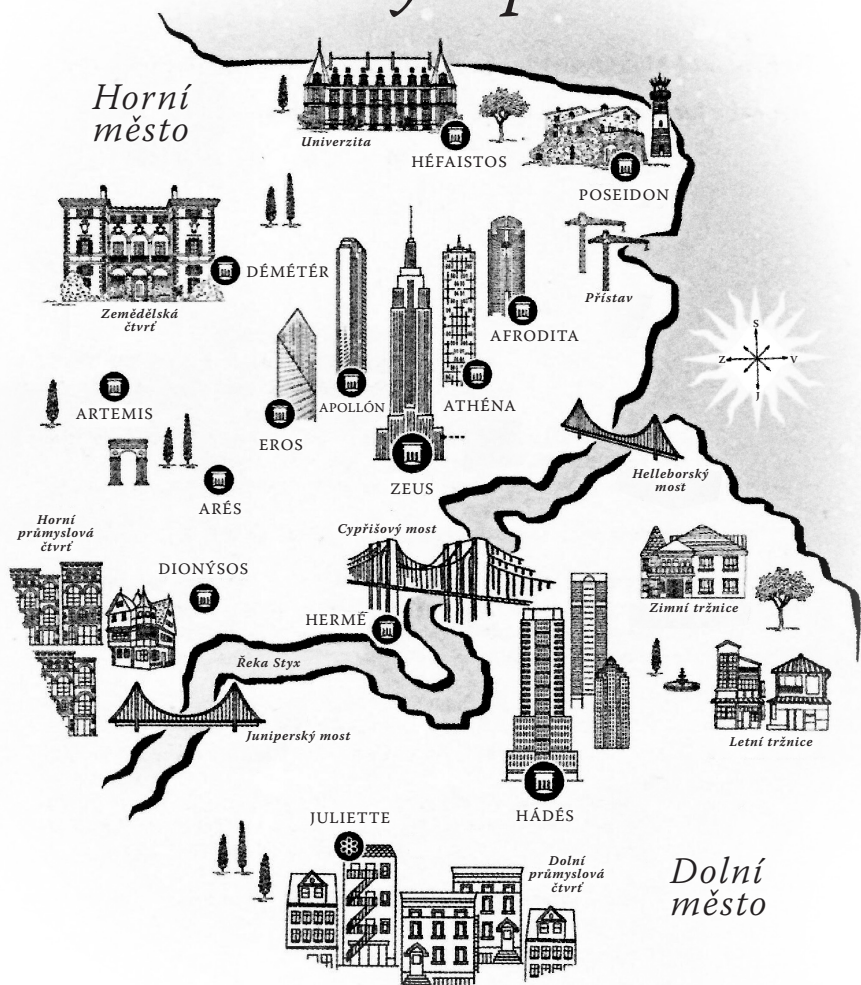
ISBN 978-80-277-2846-6 (pdf)

NEONOVÍ
BOHOVÉ
KATEE ROBERT

*Pro Erin a Melody – váš podcast mi
v uplynulých několika letech přinesl mnoho
radosti a já doufám, že Hádovy opulentní
podlahy ji na oplátku přinesou i vám.*

Olymp

I

PERSEFONA

„Tyhle večírky vážně nesnáším.“

„Před matkou to raději neříkej.“

Ohlédnu se přes rameno na Psyché. „Ty je taky nesnášíš.“ Už jsem všechny ty akce, na které nás matka v průběhu let dotáhla, přestala počítat. Neustále vyhlíží další cíle a nové figurky, které může posunout v šachové partii, jejíž pravidla zná jen ona sama. Možná bych to snášela líp, kdybych si po většinu dní nepřipadala jako jeden z jejích pěšáků.

Psyché ke mně přistoupí a šťouchne do mě ramenem. „Věděla jsem, že tě najdu tady.“

„Žádnou jinou místnost tu nesnesu.“ Přestože je pokoj se sochami hotovým ztělesněním arogance. Je to celkem strohý prostor, tedy pokud se naleštěná mramorová podlaha a vkusné šedé zdi dají nazvat strohými, zaplněný třinácti sochami v nadživotní velikosti, rozestavenými do kruhu kolem celé místnosti. Sochu tu má každý ze Třináctky, což je skupina, která vládne Olympu. V duchu je vyjmenovávám, zatímco přes ně přejíždím očima – Zeus, Poseidon, Héra, Déméter, Athéna, Arés, Dionýsos, Hermé, Artemis, Apollón, Héfaiostos, Afrodita – a pak se otočím zpět, abych pohlédla na poslední sochu. Přestože je

zahalená černou látkou, která po ní splývá a spadá až na podlahu u jejích nohou, není možné přehlédnout široká ramena a špičatou korunu, jež jí zdobí hlavu. Svrbí mě prsty, jak moc bych chtěla tu látku popadnout a strhnout, abych konečně spatřila jeho rysy.

Hádés.

Už za pár krátkých měsíců se z tohoto města osvobodím, uniknu a nikdy se nevrátím. Už nikdy nedostanu příležitost podívat se na strašáka Olympu. „Není divné, že ho nevyměnili?“

Psyché si odfrkne. „Kolikrát jsme se už o tom bavily?“

„No tak. Víš, že je to divné. Jsou Třináctka, ale ve skutečnosti jich je jen dvanáct. Hádés neexistuje. Neexistuje už hodně dlouho.“ Hádés, vládce dolního města. Nebo jím přinejmenším býval. Byl to dědičný titul a celá jeho rodina už dávno vymřela. Takže nyní je dolní město čistě teoreticky pod nadvládou Dia, stejně jako my ostatní, ale slyšela jsem, že na druhý břeh řeky nikdy nevstoupil. Překročit řeku Styx je obtížné ze stejného důvodu, proč je těžké opustit Olymp. Každý krok přes bariéru prý vyvolává pocit, jako by se vám měla rozskočit hlava. Něco takového dobrovolně nepodstoupí nikdo. Ani Zeus.

A navíc pochybuju, že by mu lidé v dolním městě lezli do prdele tolik jako všichni v tom horním. Takové nepohodlí a žádná odměna? Není divu, že se Zeus přechodu řeky vyhýbá stejně jako my ostatní. „Hádés je jediný, kdo v horním městě nikdy nepobýval. Myslím, že proto byl jiný než ostatní.“

„Nebyl,“ řekne Psyché chladně. „Je snadné to předstírat, když je mrtvý a jeho titul už neexistuje. Ale všichni ze Třináctky jsou stejní, dokonce i naše matka.“

Má pravdu – vím, že má pravdu –, ale nemůžu se toho snu vzdát. Pozvednu ruku, ale zarazím se dřív, než se prsty dotknu tváře sochy. K té mrtvé legendě mě přitahuje

jen morbidní zvědavost, a *ta* nestojí za potíže, jaké by mě potkaly, kdybych se pokušení poddala a černý závoj strhla. Spustím ruku dolů. „Co má dnes večer matka v plánu?“

„Nevím,“ povzdechne si Psyché. „Přála bych si, aby tu byla Kallistó. Je jediná, z koho má matka respekt.“

Já a mé tři sestry jsme se s tím, že se naše matka stala Déméter a že nás vrazili do nablýskaného světa, jenž existuje jen pro Třináctku, vyrovnaly každá po svém. Tento svět je tak zářivý a extravagantní, až téměř přehlédnete jed spočívající v jeho srdci. Musíte se přizpůsobit, nebo zemřete.

Já se nutím stylizovat do role veselé, usměvavé a vždy poslušné dcery, což Psyché umožňuje tiše a s klidem unikat pozornosti. Eurydika téměř zoufale lpí na veškerém životu a vzrušení, na které narazí. A Kallistó? Ta s matkou bojuje s takovou zuřivostí, s níž by se neztratila ani v aréně. Radši by zemřela, než aby se podvolila, a proto ji matka nenutí se těchto akcí účastnit. „Je lepší, že tu není. Kdyby to Zeus na Kallistó zkusil, mohla by se ho pokusit na místě vykuchat. A pak bychom musely řešit opravdový průšvih.“

Jediný člověk na Olympu, který – údajně – vraždí bez následků, je sám Zeus. My ostatní musíme dodržovat zákony.

Psyché se zachvěje. „Zkoušel na tebe něco?“

„Ne.“ Zavrtím hlavou. Stále se dívám na Hádovu sochu. Ne, Zeus se mě ani nedotkl, ale na několika posledních akcích jsem cítila, jak ze mě nemůže spustit zrak. Právě proto jsem se pokusila z dnešního večera vykroutit, ale matka mě prakticky vytáhla ze dveří. Pokud upoutáte Diovu pozornost, nikdy to nepřinese nic dobrého. Vždy to končí stejně – Zeus ženy zanechá zlomené a odkráčí, aniž by si vysloužil být jen jeden ošklivý titul, jenž by poskrtnul jeho pověst. Oficiálně byl obviněn pouze jednou, před několika lety, což vyvolalo obrovský rozruch

a ta žena zmizela dřív, než se případ vůbec dostal k soudu. V nejlepším případě nějak našla cestu ven z Olympu, ale pravděpodobnější je předpokládat, že z ní Zeus udělal další ze svých údajných obětí.

Ne, je opravdu lepší se mu vyhnout, což by bylo mnohem snazší, kdyby moje matka nebyla jednou ze Trínáctky.

Při zvuku podpatků hlasitě klapajících po mramorové podlaze se mi zrychlí tep. Poznávám je. Matka vždy kráčí, jako by pochodovala do bitvy. Na okamžik přemýšlím, že bych se mohla schovat za zakrytou sochu Háda, ale zavrhnou to dřív, než se matka objeví ve dveřích galerie. Kdybych se ukryla, jen bych oddálila nevyhnutelné.

„Tady jste.“ Dnes má na sobě sytě zelené šaty, jež jí splývají podél těla a podtrhují její roli matky země, která se podle ní nejlépe hodí k jejímu postavení ženy, jež zajišťuje, aby město nehladovělo. Chce, aby lidé viděli její milý úsměv a pomocnou ruku a ignorovali, s jakou radostí převálcuje každého, kdo se pokusí postavit do cesty jejím ambicím.

Zastaví se před sochou své jmenovkyně, Déméter. Socha má výrazné křivky a je oděna v rozevlátých šatech, které se navzájem proplétají s květinami vyrůstajícími jí u nohou a ladícími s květinovým věncem na její hlavě. Tvář jí kráší vážný úsměv, jako by znala všechna tajemství vesmíru. Svou matku jsem přistihla, jak si ten samý výraz nacvičuje.

Když se matka otočí k nám, rty se jí prohnou v náznak úsměvu, ale její oči se neusmívají. „Máte být ve společnosti.“

„Bolí mě hlava.“ Stejnou výmluvu jsem použila, když jsem se pokusila vyvléknout z dnešního večera. „Psyché mě jen přišla zkontrolovat.“

„Hm-mmm.“ Matka zavrtí hlavou. „Začínáte být stejně beznadějně jako vaše sestry.“

Kdybych věděla, že nejjistějším způsobem, jak se vyhnout matčinu vměšování do našeho života, je být beznadějná, bývala bych si zvolila jinou roli. Teď už je na změnu mé cesty příliš pozdě, ale bolest hlavy, kterou jsem předstírala, se při pomýšlení na návrat na večírek mění v realitu. „Odejdu dřív. Obávám se, že by z toho mohla být migréna.“

„V žádném případě.“ Řekne to celkem příjemně, ale její tón hlasu je chladný jako ocel. „Zeus s tebou chce mluvit. Neexistuje žádný důvod nechat ho čekat.“

Během chvilky bych jich vymyslela třeba pět, ale vím, že matka nevyslechne ani jeden z nich. I tak to musím zkusit. „Víš, že se říká, že zabil všechny své tři manželky.“

„Je to rozhodně čistší řešení než rozvod.“

Zamrkám. Upřímně nepoznám, jestli žertuje, nebo ne. „Matko...“

„Uklidni se. Jsi tak napjatá. Věřte mi, děvčata. Víím, co je nejlepší.“

Moje matka je nejspíš nejchytřejší člověk, jakého znám, ale její životní cíle jsou jiné než mé. Nevidím žádnou snadnou cestu ven, a tak se poslušně připojím k Psyché a odejdeme z místnosti. Na okamžik mám pocit, že cítím, jak mi Hádova socha propaluje záda pohledem, ale je to jen fantazie. Hádés je mrtvý titul. A i kdyby ne, má sestra má nejspíš pravdu – byl by stejně špatný jako ti ostatní.

Opustíme pokoj se sochami a procházíme dlouhou chodbou, abychom se vrátily zpět na večírek. Stejně jako vše ostatní v Dodonské věži je i tato chodba extravagantní a honosná. Je přinejmenším dvakrát širší, než by bylo nutné, a všechny dveře, jež míjíme, jsou alespoň o třicet centimetrů vyšší, než je obvyklé. Od stropu až k podlaze visí sytě rudé závěsy, stažené ke stranám dveří – je to další okrasa, kterou ten prostor zajisté nepotřeboval. Máte kvůli nim pocit, jako byste procházeli palácem, a ne

mrakodrapem, který se tyčí nad horním městem. Jako by hrozilo, že někdo zapomene, že se Zeus stylizoval do podoby moderního krále. Upřímně mě překvapuje, že nechodí kolem se stejnou korunou, jaká zdobí jeho sochu.

Banketní sál je totéž v bledě modrém. Je to rozlehlý, otevřený prostor. Celou jednu stěnu zabírají okna a několik prosklených dveří na balkon s výhledem na město. Jsme v horním patře věže a výhled je vsutku úchvatný. Je odsud vidět velká část horního města a také klikatý černý pruh řeky Styx. A na druhém břehu? Dolní město. Z téhle výšky se od horního města moc neliší, ale vzhledem k tomu, že se do něj většina z nás nemůže dostat, by zrovna tak mohlo být na Měsíci.

Dnes večer jsou balkónové dveře zavřené, aby nikoho neobtěžoval ledový zimní vítr. Okna tak neposkytují výhled na město, ale černota za sklem se proměnila v pokřivený odraz samotné místnosti. Všichni jsou vyšňoření. Je to hotová duha návrhářských rób a smokingů doplněná záblesky závratně drahých klenotů a šperků. Jak se lidé proplétají davem, povídají si, navazují kontakty a vypouštějí sladký jed ze rtů natřených na rudo, vytvářejí ohavný kaleidoskop. Připomíná mi to pokřivené zrcadlo. Nic v odrazu není přesně takové, jak se zdá, nehledě na to, jak krásné to údajně je.

Na zbylých třech zdech visí obrovské portréty dvanacti aktivních členů Třináctky. Jsou to olejomalby a je to tradice, která sahá až k samotnému založení Olympu. Jako by si Třináctka myslela, že jsou skutečně jako staří monarchové. Umělec, který jejich podobizny přenesl na plátno, si některé z nich povážlivě upravil. Obzvláště mladší verze Arése se samotnému muži vůbec nepodobá. Přibývající věk člověka jistě změní, ale on nikdy neměl tak hranatou čelist ani tak široká ramena. Malíř ho také zvětšil s obrovským širokým mečem v ruce, přestože

s jistotou vím, že Arés si své postavení získal pokorou v aréně – ne ve válce, ale to by asi na obraze nevypadalo tak majestátně.

Málokdo dokáže pomlouvat, družit se a podrážet lidi, zatímco na ně zírá jejich podobizna, ale Třináctka je plná takových zrůd.

Matka si prorazí cestu davem. Mezi těmi ostatními žraloky je doslova ve svém živlu. Jako Déméter slouží téměř deset let, takže je nejmladší členkou Třináctky, ale v těchto kruzích se pohybuje tak lehce, jako by se pro to narodila. Ne jako by ji zvolili stejně jako všechny předchozí Déméter.

Dav se před ní rozestoupí, a když ji následujeme a vstupujeme do pestrobarevného shromáždění, cítím, jak na nás ulpívají oči přihlížejících. Tihle lidé se možná podobají pávům, protože se kvůli těmto akcím obzvláště snaží, ale všichni do jednoho mají oči chladné a nemilosrdné. V této místnosti nemám žádné přátele. Jsou tu jen lidé, kteří mě chtějí využít k tomu, aby získali ještě větší moc. V tomto ohledu jsem se spálila velice brzy a hodně mě to bolelo.

Dva lidé ustoupí matce z cesty a já zahlédnu kout místnosti, který obvykle obcházím velkým obloukem. Stojí v něm opravdový trůn. Je to křiklavá věc vyrobená ze zlata, stříbra a mědi. Pevné nohy trůnu se stácejí v područky a opěrka nabývá podobu bouřkového mraku, nebezpečného a nabitého elektřinou, stejně jako jeho majitel, který chce, aby na to nikdy nikdo nezapomněl.

Zeus.

Pokud Olympu vládne Třináctka, pak Třináctce panuje Zeus. Je to dědičná role předávaná z rodiče na dítě a tato pokrevní linie dosahuje až k založení města. Náš současný Zeus tu pozici drží už celá desetiletí, a to od chvíle, kdy ve třiceti usedl na trůn.

Teď je mu něco přes šedesát. Předpokládám, že je celkem přitažlivý, pokud se vám líbí běloši s širokou hrudí, bouřlivým smíchem a šedým plnovousem. Mně z něj ale běhá mráz po zádech. Kdykoli na mne pohlédne těma svýma bledě modrýma očima, cítím se jako zvíře na dražbě. Vlastně míň než zvíře. Spíš jako krásná váza nebo třeba socha. Zkrátka něco, co se dá *vlastnit*.

Pokud se krásná váza rozbije, není žádný problém koupit si novou. Přinejmenším pokud jste Zeus.

Matka zpomalí, postrčí Psyché o pár kroků dozadu a chytí mě za ruku. Stiskne mě dost pevně, aby mě mlčky upozornila, že se mám chovat zdvořile, ale na *něj* se široce usměje. „Podívej, koho jsem našla!“

Zeus natáhne ruku a já nemám na výběr. Musím vložit svou ruku do jeho a dovolit mu, aby mi ji políbil. Jeho rty se mi otřou o kůži jen kraťounce, ale i tak se mi naježí chloupky za krkem. Když mi ruku konečně pustí, musím se přemáhat, abych si ji neotřela o šaty. Všechny instinkty v mém nitru ječí, že jsem v nebezpečí.

Musím se skutečně držet, abych se neotočila a neutekla. Bez tak bych se nedostala daleko. Ne, když mi v cestě stojí moje matka. Ne, když tu scénu pozoruje blyštivý dav lidí. Jsou jako supi, kteří ve větru cítí krev. Tahle cháska nic nemiluje tak moc jako drama. Kdybych před Déméter a Diem ztropila scénu, mělo by to pro mě nepříjemné následky. Přinejlepším by to našťvalo mou matku a přinejhorším by hrozilo, že bych se ocitla v hledáčku bulváru, a to by mě dostalo do ještě větší šlamastyky. Bude lepší to prostě nějak přečkat, dokud nebudu moct utéct.

Diův úsměv je nějak podezřele moc vřelý. „Persefono. Dnes vypadáš nádherně.“

Srdce se mi třepotá jako ptáček, který se snaží uletět z klece. „Děkuji,“ zamumlám. Musím se uklidnit a zkrotit

své emoce. Zeus má pověst muže, který si vychutnává úzkost každého, kdo je slabší než on. Nedopřeju mu to potěšení vědět, že mě děsí. Žádnou jinou moc v této situaci nemám a odmítám se jí vzdát.

Přistoupí blíž, vnikne do mého osobního prostoru a ztiší hlas. „Jsem rád, že si s tebou konečně můžu promluvit. Už několik měsíců jsem se tě snažil zahnat do kouta.“ Usměje se, ale jeho oči zůstanou vážné. „Až bych řekl, že se mi vyhýbáš.“

„Samozřejmě, že ne.“ Nemůžu ustoupit, aniž bych narazila do matky... ale několik vteřin tu možnost vážně zvažuju, než ji zamítnu. Matka by mi nikdy neodpustila, kdybych před všemocným Diem ztropila scénu. *Překonej to. Zvládneš to.* Přinutím se k zářivému úsměvu a v duchu si začnu opakovat mantru, která mi pomohla překonat uplynulý rok.

Tři měsíce. Jen devadesát dní mě dělí od svobody. Devadesát dní, dokud nebudu moci použít svůj svěřenský fond a uniknout z Olympu. *Můžu to přežít. Přežiju to.*

Zeus na mě doslova září, je ztělesněním vřelé upřímnosti. „Já vím, že tohle není zrovna tradiční způsob, ale je čas učinit prohlášení.“

Zamrkám. „Prohlášení?“

„Ano, Persefono.“ Matka přistoupí blíž. Z očí jí šlehají blesky. „Prohlášení.“ Snaží se mi přímo do mozku vyslat nějakou informaci, ale já nemám ani ponětí, o co jde.

Zeus mě znovu chytí za ruku a matka mě téměř postrčí za ním, když vykročí do přední části místnosti. Divoce se ohlédnu po sestře, ale Psyché je stejně vykulená jako já. Co se to děje?

Lidé zmlknou, když je mjííme. Jejich pohledy jsou jako tisícovka jehel, které mě bodají do zad. V této místnosti nemám žádné přátele. Matka by řekla, že si za to můžu sama, protože jsem nenavazovala kontakty tak, jak mi to

neustále připomínala. Ve skutečnosti jsem to ale dělala a trvalo mi celý měsíc, než jsem si uvědomila, že ty nejkrutější urážky přicházejí se sladkými úsměvy a medovými slovy. Když má první pozvánka na oběd skončila mými nesprávně citovanými slovy rozmáznutými v bulvárních plátcích, vzdala jsem to. Nikdy tu hru nebudu umět hrát tak dobře jako všechny ty zmije v téhle místnosti. Nenávidím přetvářku, slizké urážky a nože skryté za slovy a úsměvy. Chci normální život, ale když vaše matka patří do Třináctky, nemáte na něj nárok.

Přinejmenším na něj nemáte nárok zde na Olympu.

Zeus se zastaví před davem a popadne sklenku šampaňského. V jeho velké ruce vypadá absurdně – jako by ji měl roztržít jediným drsným dotekem. Pozvedne sklenku a mumlání konečně umlkne. Zeus se na ně zazubí. Je snadné pochopit, proč jsou mu tak oddaní i navzdory klepům, které se o něm vyprávějí. Tomu muži charisma téměř vytéká z pórů. „Přátelé, nebyl jsem k vám tak docela upřímný.“

„To je mi novinka,“ řekne někdo v zadní části sálu a davem se rozšíří vlna tichého smíchu.

Zeus se zasměje spolu s nimi. „Sice jsme tu technicky vzato proto, abychom hlasovali o nových obchodních smlouvách se Sabine Valley, mám však i jedno malé prohlášení. Už dávno jsem si měl najít novou Hérú, abychom byli opět v kompletním počtu, a nyní jsem si konečně vybral.“ Pohlédne na mě a bez dalšího varování pronese slova, která sežehnou mé sny o svobodě tak rychle, až se můžu jen dívat, jak se mění na popel. „Persefono Dimitriouová, vezmeš si mě?“

Nemůžu dýchat. Svou přítomností vysál veškerý vzduch z místnosti a i světla září příliš jasně. Zakolébám se na patách, na nohou se udržím jen silou vůle. Vrhnu se na mě ostatní jako smečka vlků, když se teď zhroutím? Nevím,

a protože to nevím, musím zůstat stát. Otevřu ústa, ale nic z nich nevychází ven.

Moje matka se ke mně tiskne z druhé strany, zářivě se usmívá a mluví veselým tónem. „Samozřejmě, že ano! Bude to pro ni čest.“ Zabodne mi loket do boku. „Že ano?“

Nemůžu říct ne. Tohle je *Zeus*, král ve všech ohledech, kromě jména. Dostává, co chce, když to chce, a kdybych ho teď ponížila před nejmocnějšími lidmi v Olympu, zaplatila by za to celá moje rodina. Nasucho polknu. „Ano.“

Ozve se jásot. Z toho zvuku se mi motá hlava. Zahlednu někoho, kdo to celé natáčí telefonem, a beze stínu pochybnosti vím, že to do hodiny bude ke zhlédnutí na internetu a do rána na všech zpravodajských stanicích.

Lidé nám jdou pográtulovat – vlastně, jdou pográtulovat *Diovi* – a on mě po celou tu dobu pevně drží za ruku. Nepřítomně zírám na ty tváře, které se kolem mě točí, a v nitru se mi vzdouvá přívalová vlna nenávisti. Těm lidem na mně nezáleží. To samozřejmě vím. Věděla jsem to už při prvním setkání, hned jak jsme díky matčině novému postavení vystoupaly do těchto vysokých společenských kruhů. Tohle je ale o úroveň výš.

Všichni známe klepy, které se kolem Dia točí. *Všichni* je známe. Za tu dobu, kdy stojí v čele Třináctky, vystřídal už tři Héry – tři manželky.

Už to jsou tři *mrtvé* manželky.

Pokud tomu muži dovolím navléknout mi na prst snubní prsten, mohla bych si rovnou nechat nasadit obojek a vodítko. Už bych se nikdy nemohla rozhodovat sama za sebe, nebyla bych ničím víc než prodloužením jeho ruky, dokud bych ho nepřestala bavit a on by ten obojek nevyměnil za rakev.

Nikdy bych se nedostala z Olympu. Ne, dokud by nezemřel a jeho titul by nepřešel na jeho nejstarší dítě. A to by mohlo trvat léta. Mohlo by to trvat *desetiletí*. A to jen za

absurdního předpokladu, že bych ho přežila a neskončila pod drnem spolu s ostatními Hérami.

Upřímně, nedávala jsem si velké šance.

2

PERSEFONA

Večírek pokračuje jakoby nic, ale já se nedokážu na nic soustředit. Tváře se rozmazávají, prolínají a nekonečný proud komplimentů se v mých uších mění ve statický šum. V hrudi se mi rodí výkřik. Je to zvuk ztráty tak velké, že ho nemůžu zadržet v těle. Ale nesmím mu dovolit uniknout. Pokud začnu vrískat, určitě už nikdy nepřestanu.

Otupělými rty usrknu šampaňské, ale ruka se mi třese tak moc, že ho málem vyliju. Předě mnou se jako zázrakem objeví Psyché. Ve tváři má nacvičený prázdňý výraz, ale očima probodává jak naši matku, tak Dia. „Persefono, musím na toaletu. Půjdeš se mnou?“

„Samozřejmě.“ Nepoznávám vlastní hlas. Musím vyprostit prsty z Diovy ruky. Nedokážu myslet na nic jiného než na ty masité prsty, které šmátrají po celém mém těle. Proboha, budu zvracet.

Psyché mě spěšně vyvádí z tanečního sálu, své smyslné tělo používá jako štít, odráží gratulanty, jako by byla mou osobní strážkyní. Na chodbě se ale necítím o nic lépe. Stěny se kolem mě zavírají. Na každém centimetru toho místa vidím Diovy ruce. Pokud se za něj provdám, položí ty ruce i na mě. „Nemůžu dýchat,“ zalapám po dechu.

„Nezastavuj.“ Honem mě provede kolem toalet, za roh a k výtahu. Jakmile se dveře výtahu zavřou a uvězní nás v tom lesklém prostoru, připadám si ještě stísněnější. Zírám na svůj odraz. Oči mám vytřeštěné a pleť bílou jako stěna.

Nemůžu se přestat třást. „Budu zvracet.“

„Už jsme skoro tam.“ Jakmile se dveře otevřou, skoro mě vynese ven z výtahu a vede nás další širokou mramorovou chodbou k bočním dveřím. Vyklouzneme na jedno z hrstky nádvoří obklopujících budovu – je to maličká, pečlivě upravená zahrada uprostřed rozlehlého města. Nyní spí pokrytá lehkým popraškem sněhu, který začal padat, když jsme byly uvnitř. Zima mnou projede jako nůž a já to bodnutí vítám. Všechno je lepší než být tam nahoře v tanečním sále.

Dodonská věž stojí přímo v centru Olympu. Je to jedna z mála nemovitostí, kterou vlastní Třináctka jako celek, a ne jen jeden z jejích členů. Všichni však vědí, že ve všech důležitých ohledech patří Diovi. Je to velkolepý mrakodrap, který mi připadal téměř kouzelný, když jsem byla malá a neměla ještě dost rozumu.

Psyché mě dovede ke kamenné lavičce. „Nepotřebuješ se předklonit?“

„To nepomůže.“ Svět se se mnou pořád točí. Musím... já nevím. Nevím, co bych měla dělat. Vždycky jsem svou cestu viděla před sebou, táhla se celá léta do budoucnosti až k mému konečnému cíli. Vždy byla tak *jasná*. Dokončit magisterské studium tady v Olympu, což byl kompromis, který jsem uzavřela s matkou. Počkat, dokud mi nebude pětadvacet a nezískám přístup ke svému svěrenskému fondu, a pak ty peníze použít k útěku z Olympu. Je těžké probíjet se bariérou, která nás odděluje od zbytku světa, ale není to nemožné. Ne, když vám pomáhají ti správní lidé, a právě ty bych si mohla z fondu zaplatit. A pak bych

byla volná. Mohla bych se přestěhovat do Kalifornie a na univerzitě získat doktorát. Nové město, nový život, nový začátek.

A teď nic z toho nevidím.

„Nemůžu uvěřit, že to udělala.“ Psyché začne přecházet sem a tam, její pohyby jsou trhané a rozzlobené, tmavé vlasy, které se tolik podobají matčiným, se s každým jejím krokem zhoupnou. „Kallistó ji zabije. *Věděla*, že o tohle vůbec nestojíš, a stejně tě k tomu přinutila.“

„Psyché...“ Hrdlo mám rozpálené a stažené a hrud' ještě napjatější. Připadám si, jako by mě probodli a já si to teprve začala uvědomovat. „Zabil svou poslední manželku. Své tři *poslední* manželky.“

„To nevíš jistě.“ Odpoví automaticky, ale nepodívá se mi do očí.

„I kdybych to nevěděla... Matka věděla, že si všichni myslí, že je toho schopný, a bylo jí to jedno.“ Obejmu se pažemi, ale třesu se dál. „Prodala mě, aby upevnila vlastní moc. Už je jednou ze Třináctky. Proč jí to nestačí?“

Psyché se posadí na lavici vedle mě. „Vymyslíme, jak se z toho dostat. Potřebujeme jen trochu času.“

„Nedá mi žádný čas,“ řeknu otupěle. „Svatbu si prosadí stejně, jako mě přinutil přijmout svou žádost o ruku.“ Kolik mi zbývá času? Týden? Měsíc?

„Měly bychom zavolat Kallistó.“

„Ne.“ Skoro to slovo vykřiknu, ale snažím se ztišit hlas. „Když jí to řekneš teď, okamžitě sem přiběhne a ztropí scénu.“ Co se týče Kallistó, mohla by ječet na naši matku... nebo by mohla vzít jednu ze svých bot na jehlách, které má tak ráda, a pokusit se jí probodnout Diovi hrdlo. Obojí by však mělo nedožrnné následky a já nemůžu dovolit, aby mě má sestra musela chránit.

Musím najít vlastní způsob, jak z toho ven.

Nějak.

„Možná by v tuhle chvíli bylo dobré ztropit scénu.“

Mám Psyché ráda, ale stále tomu nerozumí. Jako dceř Déméter máme jen dvě možnosti – řídit se pravidly Olympu, nebo město nadobro opustit. Nic víc. Kdybychom se vzepřely systému, zaplatily bychom za to příliš draze. Kdyby byl jen jedna z nás odmítla poslušnost, mělo by to neblahý dopad na všechny lidi kolem nás. Kdyby na to došlo, nezachránila by nás ani skutečnost, že je matka jednou ze Třináctky.

Měla bych se za něj provdat. To by mým sestrám zajistilo bezpečí, tedy takové bezpečí, jaké jen v tomhle klubku zmijí mohou mít. Je to správné rozhodnutí, i když se mi z něj dělá zle. Jen na to pomyslím, zvedne se mi žaludek a já sotva doběhnu k nejbližšímu křoví, než začnu zvracet. Matně si uvědomuju, že mi Psyché drží vlasy za hlavou a konejšivě mě hladí po zádech.

Měla bych to udělat... ale nemůžu.

„Nemůžu to udělat.“ Když to vyslovím nahlas, připadá mi to skutečnější. Otřu si ústa a přinutím se vstát.

„Něco nám uniká. Matka by ti nikdy nevnutila sňatek s mužem, který by ti mohl ublížit. Je ambiciózní, ale miluje nás. Nevystavila by nás nebezpečí.“

Dříve bych s ní souhlasila, ale po dnešním večeru nevím, čemu mám věřit. „Nemůžu to udělat,“ zopakuju. „*Nedělám to.*“

„Ano, to už jsi zmiňovala.“ Neřekne mi, že bude nemožné se z téhle situace vyvléknout. Ani nezmíní všechny důvody, proč mi nepomůže s tím bojovat. Jsem jen jedna žena proti veškeré moci, kterou má Olymp k dispozici. Nemůžu neposlechnout. Spíš mě přinutí pokleknout, než aby mě nechali jít. Už tak by si útěk z města vyžádal veškeré mé prostředky. Uniknout teď, když si na mě udělal nárok Zeus? Ani nevím, jestli to je vůbec možné.

Psyché mě chytí za ruku. „Co budeš dělat?“

V hlavě mi hučí. Pojímám podezření, že jestli se do té budovy vrátím, už nikdy z ní neodejdu. Připadám si paranooidní, ale celé dny mi bylo divné, jak tajnůstkářsky se matka chová, a podívejte, co se z toho vyklubalo. Ne, nesmím ignorovat své instinkty. Už ne. Nebo mi možná strach kalí myšlenky. Nevím, co je pravda, ale je mi to jedno. Prostě vím, že se za žádnou cenu *nesmím* vrátit dovnitř.

„Mohla bys mi dojít pro kabelku?“ Tu i svůj mobil jsem totiž nechala nahoře. „A řekneš matce, že se necítím dobře a že půjdu domů?“

Psyché už přikyvuje. „Samozřejmě. Cokoli chceš.“

Pouhých deset vteřin po jejím odchodu si uvědomím, že když půjdu domů, nic tím nevyřeším. Matka pro mě jednoduše dojde a dotáhne mě zpět do rukou mého snoubence, svázanou, pokud to bude nutné. Protřu si rukama obličej.

Nemůžu jít domů, nemůžu zůstat tady. Nemůžu *přemýšlet*.

Vyskočím na nohy a otočím se ke vstupu na nádvoří. Měla bych počkat, než se Psyché vrátí, měla bych jí dovolit, aby mě aspoň trochu uklidnila. Je zrovna tak mazaná jako matka. Vymyslela by nějaké řešení, kdyby měla dost času. Ovšem, kdyby se do toho zapletla, Zeus by ji mohl potrestat spolu se mnou hned, jak by si uvědomil, že zoufale nechci jeho prsten na prstě. Pokud mám příležitost ušetřit své sestry následků mých činů, musím se jí chopit. Matka a Zeus nebudou mít žádný důvod je trestat, pokud mi nepomůžou tomu sňatku vzdorovat.

Musím vypadnout a musím to udělat sama. Hned.

Udělám jeden krok, pak další. Málem se zastavím, když dojdu k masivnímu kamennému oblouku vedoucímu na ulici. Téměř se nechám strhnout svým bezhlavým strachem, málem se otočím zpět, abych se podřídila obojku, který mi Zeus a matka chtějí navléknout na krk.

Ne.

To jediné slovo mi přijde jako válečný pokřik. Vrhnu se kupředu, skrz průchod a na chodník. Přidám do kroku a instinktivně to stočím k jihu. Pryč od matčina domu. Pryč od Dodonské věže a všech těch dravců uvnitř. Když se od nich dostanu dál, budu moct *přemýšlet*. Přesně to potřebuju. Když dokážu rozumně uvažovat, vymyslím plán a najdu cestu ven z té šlamastyky.

Zatímco jdu, zvedne se vítr a profukuje mými tenkými šaty, jako bych vůbec žádné neměla. Zrychlím a klapání mých podpatků po chodníku mi připomene matku a také to, co udělala.

Je mi jedno, že má Psyché nejspíš pravdu a že matka měla nepochybně nějaký plán v rukávu, takže mi těmi zásnubami nepoložila hlavu na špalek. To na tom však nic nemění. Nepromluvila si se mnou, nedala mi žádnou šanci. Jednoduše obětovala pěšce, aby se dostala ke králi. Je mi z toho zle.

Vysoké budovy centra Olympu vítr trochu tlumí, ale kdykoli přecházím ulici, opře se do mě ze severu a nadouvá mi šaty. Vzduch mi připadá ještě chladnější, když zavane od zálivu. Je taková zima, až mě bolí dutiny. Musím se dostat do tepla, ale pomyšlení na to, že bych se měla otočit a dojít zpět do Dodonské věže, je nesnesitelné. To raději umrznu.

Zasměju se té absurdní představě. Ano, to jim ukáže. Když přijdu o pár prstů na rukou a na nohou, Diovi a mé matce to ublíží víc než mně. Nevím, jestli jsem tak pošetílá z paniky nebo ze zimy.

Centrum Olympu je zrovna tak nablýskané jako Diova věž. Všechny výlohy obchodů jsou v jednotném, elegantním a minimalistickém stylu. Kov, sklo a kámen. Je to krásné, ale bezduché. To jediné, co naznačuje, jaké podniky se za nejrůznějšími skleněnými dveřmi nacházejí, jsou

vkusné vertikální cedule s názvy obchodů. Dál od městského centra do čtvrti proniká více individuálních stylů, ale tak blízko u Dodonské věže vše ovládá Zeus.

Pokud se za něj provdám, bude mi objednávat šaty, abych dokonale odpovídala jeho estetickému vkusu? Bude dohlížet na mé návštěvy u kadeřníka, aby si mě přizpůsobil svým představám? Bude sledovat, co dělám, co říkám, co si *myslím*? Při té představě se zachvěju.

Už jsem tři bloky daleko, když si uvědomím, že mé kroky nejsou ty jediné, které slyším. Ohlédnu se přes rameno a půl bloku za sebou spatřím dva muže. Zrychlím, ale snadno se mnou udrží krok. Nesnaží se mě dohnat, ale nemůžu se zbavit pocitu, že mě pronásledují.

Takhle pozdě jsou všechny obchody i podniky v centru zavřené. O pár bloků dál slyším hudbu, musí tam být otevřený bar. Tam bych je možná mohla setrást a ještě k tomu bych se mohla ohrát.

Na dalším rohu zahnu doleva, přímo za tím zvukem. Znovu se ohlédnu přes rameno a zahlédnu jen jednoho muže. Kam šel ten druhý?

Odpověď dostanu o pár vteřin později, když se objeví zleva na další křižovatce. Nezastoupí mi cestu, ale všechny instinkty mi říkají, že bych se od něj měla držet co nejdál. Stočím se doprava a opět zamírím na jih.

Čím dál jsem od centra, tím víc se budovy vymykají jednotnému stylu. Na ulicích spatřím pár odpadků. Několik podniků má na oknech mříže. Na jedněch nebo dvojích dveřích je dokonce přilepené oznámení o zabavení. Zeus se zajímá jen o to, co vidí, a jeho pohled zřejmě až k tomuto bloku nesáhá.

Chlad mi možná otupuje mysl, protože mi trvá příliš dlouho, než si uvědomím, že mě nahánějí k řece Styx. V tu chvíli mě ochromí opravdový strach. Pokud mě zaženou až k řece, tak budu skutečně v pasti. Horní a dolní město

spojují jen tři mosty a ty nikdo nepoužívá od té doby, kdy zemřel poslední Hádés. Je zakázáno překročit řeku. Kdybych měla věřit legendě, pak to ani není možné, aniž byste zaplatili nějakou strašlivou cenu.

A to jen v případě, že bych dokázala dojít k mostu.

Hrůza mi dává křídla. Přestanu myslet na to, jak moc mě v těch směšně nepohodlných botách bolí nohy. Chladu si téměř nevšímám. Musí existovat způsob, jak pronásledovatele obejít a najít lidi, kteří by mi pomohli.

Když já kruci ani nemám svůj zatracený mobil.

Sakra, neměla jsem se poddat emocím. Kdybych počkala, než mi Psyché donese kabelku, nic z toho by se nedělo... Nebo ano?

Čas přestane mít jakýkoli význam. Vteřiny ubíhají v podobě přerývaných výdechů, které se mi derou z hrudi. Nedokážu přemýšlet. Nesmím se zastavit. Téměř sprintuju. Boží, jak mě bolí nohy.

Zpočátku si buráčení řeky téměř ani nevšímnu. Skoro ho přes vlastní přerývaný dech neslyším. Ale pak je přímo přede mnou, mokrá černá stuha, která je příliš široká a prudká na to, aby se dala bezpečně přeplavat, i kdyby bylo léto, a v zimě by to byla přímo sebevražda.

Otočím se a zjistím, že se ke mně ti muži přiblížili. Ve stínech tak docela nerozeznávám jejich tváře a v tu chvíli si uvědomím, jak tichá je všudypřítomná noc. Hudba z baru je už jen pouhým mumláním v dálce.

Nikdo mě nepřijde zachránit.

Nikdo ani neví, že tu jsem.

Muž napravo, ten vyšší, se zasměje a já se roztřesu, ale se zimou to nemá nic společného. „Zeus by si rád promluvil.“

Zeus.

A to jsem si představovala, že už to nemůže být horší. Jak jsem byla bláhová. Tohle nejsou náhodní násilníci.

Poslal je za mnou jako psy za uprchlým zajícem. Přece jsem si nemyslela, že mě nechá jen tak uniknout. Zřejmě ano, protože mě šok zbavuje i posledních souvislých myšlenek. Pokud přestanu utíkat, polapí mě a vrátí mě ke snoubenci. A ten mě zavře do klece. Vůbec nepochybuju o tom, že další takovou příležitost už nedostanu.

Nepřemýšlím. Neplánuju.

Odkopnu boty a rozeběhnu se, abych si zachránila holý život.

Muži za mnou zaklejí a pak uslyším dusot jejich kroků. Příliš blízko. Řeka se tu stáčí a já sleduju její břeh. Ani nevím, kam utíkám. Pryč. Musím se dostat pryč. Je mi jedno, jak to vypadá. Vrhla bych se i do ledové řeky, jen abych Diovi unikla. Všechno je lepší než ta zrůda, která vládne hornímu městu.

Přede mnou se zvedá Cypřišový most. Je to starodávný kamenný most se sloupy širšími, než jsem já, a dvakrát tak vysokými. Vytvářejí oblouk, který vypadá, jako by vedl pryč z tohoto světa.

„Stůj!“

Ignoruju to volání a vrhám se pod oblouk. Bolí to. Sakra, *všechno* mě bolí. Kůže mě pálí, jako by ji do krve rozedírala nějaká neviditelná bariéra, a nohy mě bolí, jako bych sprintovala po skleněných střepech. Nezáleží mi na tom. Nesmím se zastavit. Ne, když jsou tak blízko. Skoro si nevšímnu mlhy, jež stoupá z vln na řece a obklopuje mě.

V polovině mostu zahlédnu muže, který stojí na opačném břehu. Je oděný v černém kabátě a ruce má v kapsách. Mlha mu krouží kolem nohou jako pes kolem svého pána. Fantaskní představa, která jen svědčí o tom, že nejsem v pořádku. Ani zdaleka ne.

„Pomoc!“ Nevím, kdo ten cizí muž je, ale musí být lepší než to, co mě pronásleduje. „Prosím, pomoc!“

Ani se nepohne.

Zaváhám. Mé tělo konečně začíná podléhat zimě, strachu a té podivné řezavé bolesti, kterou na mostě cítí každý. Klopýtnu a málem klesnu na kolena. Pohlédnu tomu muži do očí. *Prosebně.*

Shlédne na mě, stále stojí bez hnutí jako socha v černém hávu. Připadá mi to jako věčnost. Pak zřejmě dospěje k rozhodnutí, že mi pomůže, pozvedne ruku s dlaní nataženou ke mně a pobídne mě, abych překročila zbytek mostu přes řeku Styx. Konečně jsem dost blízko, abych viděla jeho tmavé vlasy a vousy. Mohu si jen představovat prudkost jeho temného pohledu, když podivné napětí ve vzduchu kolem mě utichne a dovolí mi překonat posledních několik kroků na druhý břeh bez bolesti. „Pojď,“ řekne prostě.

Někde v hlubinách paniky má mysl ječí, že dělám příšernou chybu. Nezáleží mi na tom. Seberu poslední zbytky sil a sprintuju za ním.

Nevím, kdo to je, ale kdokoli je lepší než Zeus.

Bez ohledu na to, co mě to bude stát.

3

HÁDĚS

Ta žena nepatří na mou stranu řeky Styx. To samo o sobě by mělo stačit, abych se od ní odvrátil, ale nemohu si nevšimnout jejího klopýtavého běhu, skutečnosti, že je bosá a uprostřed ledna na sobě nemá ani zatracený kabát. A k tomu ta prosba v jejích očích.

A to ani nemluvím o dvou mužích, kteří ji pronásledují a snaží se k ní dostat dřív, než unikne na tento břeh. Nechtějí, aby překročila most, což vysvětluje vše, co potřebuju vědět – zapřísahali se Třináctce. Běžní občané Olympu řeku Styx nepřečázejí, raději se drží na svém břehu, aniž by chápali, proč se vlastně obrací zpět, když se zatoulají k jednomu ze tří mostů. Ale tihle dva se chovají, jako by si uvědomovali, že jakmile se dotkne tohoto břehu, bude mimo jejich dosah.

Pokynu rukou. „Rychleji.“

Ohlédne se za sebe a tělem jí projede panika stejně hlasitě, jako by vykřikla. *Jich* se bojí víc než mě, což by mi mohlo mnohé prozradit, kdybych se nad tím opravdu zamyslel. Už je téměř u mě. Zbývá jí jen posledních pár metrů.

Tehdy si uvědomím, že ji znám. Ty velké oříškové oči a krásnou tvář jsem viděl na stránkách bulváru, které

sledují Třináctku a jejich přátele a příbuzné. Ta žena je Déméteřina druhá dcera, Persefona.

Co tady dělá?

„Prosím,“ hlesne znovu.

Nemá kam utéct. Jsou na jedné straně mostu. Já jsem na druhé. Musí být skutečně zoufalá, když se rozhodla přejít sem, protlačit se neviditelnou bariérou a vložit svůj život do rukou muže, jako jsem já. „Utíkej,“ zopakuju. Smlouva mi nedovoluje přijít za ní, ale až bude u mě...

Dva muži za ní přidají do kroku. Nyní už doslova sprintují, aby se k ní dostali dřív, než ona doběhne ke mně. Zpomalila, už se spíš jen belhá. To naznačuje, že je nějak zraněná. Nebo je to možná jen čiré vyčerpání. Přesto se odhodlaně plahočí dál.

Odhaduju, kolik metrů jí ještě zbývá. Šest. Pět. Čtyři. Tři.

Ti muži jsou blízko. Ztraceně blízko. Ale pravidla jsou pravidla a ani já je nesmím porušit. Musí se na tento břeh dostat vlastními silami. Podívám se na ně a projede mnou vlna poznání. Znáš ty muže. Už celá léta si o nich vedu záznamy. Jsou to dva vymahači, kteří pro Dia pracují v zákulisí a plní úkoly, jež se Zeus snaží utajit před milující veřejností.

Když jsou tady a pronásledují ji, znamená to, že se děje něco velkého. Zeus si se svou kořistí rád hraje, ale určitě by se do takové hry nepouštěl s jednou z Déméteřiných dcer. Nezáleží na tom. Už téměř opustila jeho území... a vstoupila do mého.

A pak se jí to zázračně podaří.

Chytím Persefonu kolem pasu hned, jak je na mé straně mostu, otočím ji a přitisknu si ji k hrudi. V náručí mi připadá ještě drobnější a zranitelnější a z toho, jak se chvěje, se ve mně probudí hněv. Ti sráči ji pronásledují už nějakou dobu, terorizovali ji na *jeho* rozkaz. Nepochybně to

měl být nějaký trest. Zeus má v oblibě nahánět lidi k řece Styx. Jejich strach se s každým blokem, který urazí, stupňuje, dokud je nenaženou až k samotnému břehu řeky. Persefona je jednou z mála, kteří se pokusili přejít přes most. Skutečnost, že se vůbec odvážila ho překročit bez pozvání, je důkazem její vnitřní síly. A ona navíc uspěla. To obdivuju.

Ale dnes večer musíme všichni hrát své role, a i když té ženě nechci ublížit, je trumfem, který mi spadl přímo do klína. Je to příležitost, kterou si nenechám proklouznout mezi prsty. „Nehýbej se,“ zamumlám.

Až na přerývané nádechy a výdechy ztuhne. „Kdo...“

„Teď ne.“ Usilovně se snažím ignorovat, jak se třese, a rukou ji chytím za krk. Čekám, až ti dva doběhnou. Neublizuju jí, ale mírně ji tisknu, abych ji udržel na místě – musí to vypadat věrohodně. Ani se nepohne. Nevím, jestli je to instinktivní důvěra, strach nebo prosté vyčerpání, ale na tom nezáleží.

Muži se klopýtavě zastaví. Nechtějí, nebo nemůžou přejít zbytek cesty k nám. Já jsem na břehu dolního města. *Já* jsem žádné zákony neporušil a oni to vědí. Ten napravo mě probodne pohledem. „Ta žena patří Diovi.“

Persefona ztuhne, ale já si toho nevšímám. Využiju svůj vztek a nechám ho zaznít v ledovém tónu svého hlasu. „Pak tomu mazlíčkovi neměl dovolit zatoulat se tak daleko od bezpečí.“

„Děláš chybu. Velkou chybu.“

Špatně. Tohle není chyba. Je to příležitost, na kterou čekám zatracených třicet let. Je to moje šance zasáhnout Dia uprostřed jeho nablýskané říše přímo do srdce. Můžu mu vzít někoho důležitého, stejně jako on vzal dva nejdůležitější lidi na světě *mně*, když jsem byl ještě dítě. „Teď je na mém území. Můžete se pokusit ukrást ji zpět, ale budete se zodpovídat z porušení smlouvy.“

Jsou dost chytrí, aby věděli, co to znamená. Nehledě na to, jak moc Zeus chce tu ženu zpět, ani on nemůže smlouvu porušit, aniž by mu zbytek Třináctky šel po krku. Vymění si pohledy. „Zabije tě.“

„Může to zkusit.“ Neuhnou pohledem. „Teď je moje. Řekněte Diovi, že si ten nečekaný dárek vychutnám.“ V tu chvíli se pohnu, přehodím si Persefonu přes rameno a vykročím po ulici hlouběji na své území. Ať už byla paralyzovaná z jakéhokoli důvodu, v tu chvíli to pomine a ona mě začne tlouct pěstmi do zad.

„Polož mě.“

„Ne.“

„Pusť mě.“

Nevšímám si jí a rychle dojdou za roh. Jakmile jsme mimo dohled z mostu, postavím ji na nohy. Ta žena se mě pokusí praštit. Za jiných okolností by mě to možná pobavilo. Je bojovnější, než bych u jedné z Déméteriných noblesních dcer čekal. Chtěl jsem ji nechat jít samotnou, ale byla by chyba zdržovat se po té konfrontaci venku. Není na to vhodně oblečená a navíc je docela dobře možné, že Zeus má na mém území špehy, kteří mu budou podrobně vyprávět, co se tu odehrálo.

Přece jen, já sám mám na *jeho* území špehy.

Svléknu si kabát a obléknu jí ho. Zapnu ho dřív, než se stihne začít bránit, takže jí přitisknu ruce k bokům. Zakleje, ale to už si ji znovu zvedám na rameno. „Buď zticha.“

„Jdi se bodnout.“

Moje už tak nalomená trpělivost téměř přeteče. „Jsi napůl zmrzlá a kulháš. Sklapni a nehýbej se, dokud nebudeme uvnitř.“

Dál si pro sebe něco mumlá, ale přestane se kroutit. To mi stačí. Mou hlavní prioritou je dostat se dál od řeky. Pochybuju, že by Diovi muži byli tak hloupí, aby se pokusili dojít na náš břeh, ale dnešní večer už přinesl svá

překvapení a já vím, že nemám nic brát jako samozřejmost.

Budovy takhle blízko ke břehu jsou schválně sešlé a prázdné. Je lepší, když bude horní město věřit tomu, co si o mé straně namlouvá. Pokud si ti namyšlení kreténi budou myslet, že tu není nic hodnotného, nechají mě a mé lidi na pokoji. Dohoda vydrží jen tak dlouho, dokud bude Třináctka zajedno. Pokud se někdy rozhodnout se proti mně spolčit a dolní město si vzít, přinese mi to ty největší potíže. Je lepší se tomu vyhnout.

Až do dnešního večera to byl skvělý plán. Teď jsem však kopl do vosího hnízda a nemůžu to vzít zpět. Žena, kterou si nesu na rameni, se stane nástrojem, s jehož pomocí konečně svrhnou Dia, nebo se stane mou zkázou.

Veselé myšlenky.

Sotva dojdu na konec bloku, když se od budov na opačné straně ulice oddělí dva stíny a vydají se za mnou. Mintha a Charón. Už dávno jsem si zvykl, že mé noční procházky nikdy nejsou úplně osamělé. Nikdo se mě nikdy nesnažil zastavit, ani když jsem byl ještě dítě. Jen zajišťovali, abych se nedostal do příliš velkých potíží. Když jsem konečně převzal vládu nad dolním městem a můj poručník odstoupil, předal mi vládu nad vším, kromě tohoto.

Změkčilý člověk by předpokládal, že to mí lidé dělají proto, že jim na mně záleží. Částečně možná ano. Ale ve skutečnosti, kdybych nyní zemřel, bez dědice, pak by se pečlivě udržovaná rovnováha Olympu povážlivě nahnula a zhroutila. Ti blázni v horním městě si ani neuvědomují, jak důležitým kolečkem v jejich soustrojí jsem. Tichý, neuznaný... ale já to tak mám radši.

Když se na vás upřou zlaté oči zbytku Třináctky, nepřinese to nic dobrého.

Projdu jednou uličkou a pak další. Některé části dolního města vypadají jako zbytek Olympu, ale tohle není